

Köy Okulları Yeniden Şenlense

— sahara · 16 Mayıs 2024

Sanalda hiç ummadık biçimde yıllarca görüşemediğim arkadaşlarla yeniden iletişim kurmak olanaklı olunca dünyanın gerçekten küçüldüğüne inancım arttı. Altmışlı yıllarda büyük kentlere göçler başlayınca köyümüzden de göçler çorap sökücü gibi sökün etti. İstanbul'a gitmek dedelerimizin yaşadığı yıllarda köyden il merkezine gitmek gibi oldu.

Köyümüzden, ilçemizin hemen hemen her köyünden ve komşu ilçelerin bilumum köylerinden başta İstanbul olmak üzere, Bursa, Sakarya'ya göçlerin yapıldığı iller oldu. Sadece yurt içi göçler kesmedi halkımızı, Almanya, Fransa, Hollanda gibi sanayisi gelişmiş batı ülkelerine gidenler oldu köyümüzden. Almanya'ya gidenlerimizden birisi de Reşat ağabeyimizdi. Reşat ağabeyin iki zeytin gözlü, kömür karası simsiyah saçlı kızları var. Bu kızların köyümüzdeki ilkokulda okuduklarını anıyorum. Yaşları birbirine yakın bu güzel kızlar ailece Almanya'ya gittiler. Öğrenimlerine Almanya'da devam ettiler.

Zaman su gibi aktı. Güneş, Koyunlu Köyü'nün yaylalarının yüksek sırtlarından kim bilir kaç kez doğdu. Kaç kez altın ışıklarını yeşil çimenlere serin gecelerde inen çiğlerde göz kamaştırıcı oyunlar oynadı köyümüzün çayırlarında. Yeşil çimenlerin büyümesini, çayırları yeşile kesmesinde, rengârenk çiçeklerle bezemesinde gerekli ısıyı sağladı. Kaç kez nisan yağmurları karla karışık yağdı.

Köyümün güzel insanları mayıs ayı başında hayvanlarını önleri katıp, yatak-yorgan, kap-kaşıklarını kağı arabalarına yükleyip yaylalara çıktı. Ve haziran sonlarında aynı curcuna içinde dağların

yükseklerindeki yaylalara yolculuk yaptı. Yaylacılık eylül başlarında köye dönüşle bir yıl için bitirildi. Yayılda yaşlı nineler kış için yağ, peynir hazırladılar. Bu yaşantı yıllarca sürdü...

Sonbaharın güzellikleri içinde okullar açıldı. Köy okulumuz her yıl şenlendi. Çocuk sesleri kuş seslerine karıştı. Siyah önlük, beyaz yakalıklarıyla çocuklar büyük ümitlerle okula koştu yıllarca. Sonbaharda esen soğuk rüzgârlar yayvan yapraklı ağaçlarda yaprak bırakmadığı gibi göçlerde okulumuzda öğrencilerin bir bir azalmasına neden oldu.

Cumhuriyetin, ilanıyla birlikte hızlı bir biçimde yurdumuzun en uzak köylerimizde de okullaşmaya başlanmış. Üç yüz haneye yakın büyük bir köydür köyümüz. İlkokula başladığım yıl büyük bir okul binamız vardı. Beş sınıflı kocaman bir bina... Ta 30'lu yıllarda eğitim-öğretime başlanmış. Okul, devlet-halk işbirliği ile yapılmış. Dedelerimiz okulun yapımında canla başla çalışıp olanakları ölçüsünde maddi-manevi katkı vermişler.

Altmışlı yıllarda yine devlet-vatandaş işbirliğiyle kalın taş duvarlı, çimento kullanılarak beş sınıflı büyük bir okul yapıldı. İkinci sınıftan itibaren yeni okula devam edip beşinci sınıfta mezun oldum. Kırklı, ellili, altmış ve yetmişli yıllarda okulumuzda beş sınıf olarak öğrencilerimiz sınıfları şenlendirdi. Okulumuzun başöğretmeni Abdullah öğretmenimiz köy gençlerini organize ederek köy kütüphanesi bile açmıştı. Karınca kararınca kütüphanemiz kitapsever insanımıza hizmet verdi.

Altmışlı yılların sonlarında başlayan göçler özellikle yetmişli yıllarda doruklara yükseldi. Adeta yaylacılık yaptığımız köyümüz sınırları içindeki Sahara Dağı'ndan esen soğuk rüzgârlar ağaç yapraklarının sonbaharlarda uçurduğu gibi köyümüzün genç nüfusunu da uzak diyarlara uçurdu.

Gittikleri şehirlerde ayakları yere basan insanımız birkaç yıl içinde çoluk-çocuk ailelerini yanlarına aldı. Gidişler hazin oldu. 1300-1400 m rakımlı temiz havalı, soğuk sulu yemyeşil köyleri bırakmak can acıtıyordu. Ne denebilir. Hayat bu, hayatı kazanmak, eve ekmek getirmek için zorluklara göğüs germek gerekiyordu. Köyün nüfusu artınca geçinme olanağı kalmamıştı. Tarla ve çayırlar artan nüfusu besleyecek yetesiye ürün vermiyordu.

Hiçbir göç isteyerek yapılmaz, arkasında tedavisi olmayan yaralar bırakır. Genç nüfusun köyü terk etmesinden en büyük yara köy okulumuz adına yaşandı. Seksenli yılların ortalarında okulumuzda eğitim-öğretim çalışmaları sonlandırıldı. Köyde kalan iki elin parmaklarından az öğrenci taşımali eğitim ile ilçe okullarına gönderildi.

Böylece genç Cumhuriyetimizin en uzak köye okul açma, öğretmen gönderme projesi istemeden ortadan kalktı. Köylerimize ışık olan, cehaletle savaşta ön safta mücadele veren öğretmenlerin köyden ayağı kesildi. Hafta sonları ve hafta başları okulda okunan İstiklal Marşı okunmaz, al bayrağımız göndere çekilmez oldu. 40'lı, 50'li yıllarda köy okulsuz, öğretmen ve öğrencisiz kalacak diye bir haber uçurulsa

inana olmazdı böyle bir habere.

Almanya'ya yaşamlarını sürdüren Reşat ağabeyimizin kızı Belgin yaz tatilinde köye geldiğinde ilkokulu okuduğu köyümüz okulunu ziyaret eder. Okulun terk edilmiş metruk halini görünce çok üzülür. Belgin yerden göğe kadar haklı; ders yapılmayınca okul öksüz çocuklar gibi yetim kaldı. Yapılması gereken onarım yapılmayınca okul yıkılmaya bırakıldı adeta. Neyse ki duvarları sağlam olduğundan dimdik ayakta kaldı.

Belgin'in yakınmalarını sanalda okudum. Okulun bakımı için yazılar yazdım. Yıllar sonra muhtar arkadaşların öncülüğünde okulumuzun yenilenmesi için adım atıldı. Duyarlı arkadaşlar katkı maddi sundu. Okulun tüm pencerelerine pimapen takılmasını arkadaşımız Nihat Yılmaz üstlendi. Nihat arkadaşımızın en çok maddi katkı sunduğu için adını anmasam haksızlık olur.

Yapılan mahalli seçimlerde muhtar seçilen Durmuş Aydemir arkadaşımıza okulun eksik kalan yenilenme işini bir an önce bitireceğine güveniyorum. Çünkü muhtarımızın girişken bir kişiliğe sahip olduğunu inşaat işlerinde de profesyonel olduğunu biliyorum.

Dilerim okulumuzun yenilenmesi kısa süre içinde tamamlanır. Ekonomik koşulların şehirlerde yaşamayı işinden çıkılmaz hale getirdiği günümüzde. Bu kez şehirlerden köylere göç olacağı ufukta gözüküyor. Köylerimizde bir zamanlar her karış topraklarının işlendiği gibi giderek atıl kalan topraklarımız yeniden işlenmeyi bekliyor. İşte o zaman köy okullarımızın yeniden şenleneceğini, geniş bahçelerinde çocuk seslerinin kuş cıvıltılarına karışacağını ümit ediyorum.